

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2014. szeptember 28.
(vasárnap)**

Horváth Géza

A MAGVETÉS ÉS KÖVETKEZMÉNYE

Lekció: Lukács 8,5-15

Alapige: Lukács 8,5. 15

„Kiment a magvető vetni. Vetés közben némelyik mag az útfélre esett, és eltaposták, vagy megették az égi madarak.

(...)

Akiknél pedig a jó földbe esett, azok igaz és jó szívvel hallgatják az igét, meg is tartják, és termést hoznak állhatatossággal.”

Imádkozzunk!

Áldunk és magasztalunk, mennyei Édesatyánk, mert jó vagy, mert örökkévaló a te kegyelmed.

Köszönjük, hogy imádságban is eléd borulhatunk ígéreteidbe fogózva, hiszen azt mondtad, hogy szemeid az igazakon vannak, füleid pedig azoknak kiáltásán.

Köszönjük, hogy lehet hozzád kiáltani, ahogy kiáltott Bartimeus és kiáltottak sokan: Jézus, Dávidnak fia, könyörülj rajtam! Mert először is könyörületet kérünk tőled, irgalmat esdeklünk.

Bocsásd meg, hogy nekünk mindig konkrét elképzeléseink vannak, hogy mit szeretnénk, mit kérünk tőled, és nem jutunk el addig, hogy nem valamire van szükségünk, hanem valakire, rád egyedül, mert te vagy az, Úr Jézus Krisztus, akiben mindent megleglünk, és akivel együtt a mi Atyánktól mindent megkapunk.

Könyörülj rajtunk azért is, Urunk, mert itt e testi létben, még akkor is, ha a mi állapotunk hozzád kötött állapot, ha benned találtatunk, állandóan tőled elhajolni, téged elveszteni, akár szemünkkel, érzékeinkkel, hitünkkel, mindig készek és képesek vagyunk.

Kérünk, tarts azért szorosan magad mellett, Urunk. Köszönjük az ígéretet, hogy tőled semmi el nem szakaszthat. Ezért kérünk, hogy eszméltess bennünket arra, hogy valóban hozzád kötött-e az életünk.

Köszönjük az elmúlt hét estéit, a megszólaló igéket, az átadott üzenetet. Hisszük, hogy az evangelizáció drága, szent alkalmát te készítetted a gyülekezet számára, amikor „a víz megmozdul”, és meg lehet gyógyulni a te igéd és Szentlelked által.

A MAGVETÉS ÉS KÖVETKEZMÉNYE

Áldunk, Urunk, hogy szólt a te igéd, és kérünk: ne szóljon hiába. Legyenek szívek, életek, amelyek az igének élői és cselekvői lesznek, és meglátszik rajtunk a te képed, mely áll szent életben. Mindannyiunknak szükségünk van erre, Urunk.

Kérünk ma is a te igédért: szólj hozzánk, szólíts meg bennünket egyen-egyenként, és adj nekünk olyan alázatos szívet, amellyel úgy borulunk eléd: Mester, mondd. Tudjuk, hogy a te beszéded lélek és élet, teremtő erő, az evangélium, a szabadításról, a bűnbocsánatról, az örök életről szóló örömhír, amelyet készítettél a téged szeretőknek.

Kérünk, Urunk, hadd vegyük át ezt az ajándékot, tölts meg Lelkeddel bennünket úgy, ahogy kértük: „adj Szentlelket a tanítóknak, egyetemben a hallgatóknak”, hogy mindannyian reád figyeljünk, és téged halljunk.

Ámen.

Igehirdetés

A sokunk által jól ismert „magvető példázatából” most csak két verset szeretnék kiemelni, mégpedig az elejéről egyet, annak is az első felét, és a végéről egy verset.

A magvető példázata úgy kezdődik, hogy kiment a magvető vetni, és úgy fejeződik be, hogy akiknél pedig a jó földbe esett, ezek azok, akik igaz és jó szívvel hallgatják az igét, meg is tartják, és termést hoznak állhatatossággal.

A szinoptikusok mindannyian leírják a magvető példázatát. Szinte egyformán írják le, alig van árnyalati különbség a példázatok leírása között. Mégis én most Lukács evangéliumából olvastam a 15. vers miatt, de utalni fogok arra, ahogy Máté elhelyezi ezt a példázatot az általa írt evangéliumban.

Két, talán kevésbé közismert dologra hadd irányítsam a figyelmeteket ezen a mai alkalmon. Az első, hogy ezt a példázatot Jézus úgy mondja el a tanítványoknak, mint a magvető példázatát. Mi sokszor tesszük oda a hangsúlyt, hogy arról beszélünk, mit jelent az útfél, mint jelent a köves talaj, mit jelent a tövises föld, és mi az értelme a jó földnek, amelybe behullván a mag gyümölcsöt is terem.

Urunk nem úgy mondta el ezt a példázatot, hogy halljátok meg a talajminták példázatát, hanem jónak látta úgy elénk adni: halljátok a magvető példázatát. Hiszen ez a példázat elsősorban a magvetőről beszél.

A másik, amire a figyelmünket irányítsuk, hogy Máté, amikor leírja ezt a példázatot, az Isten országáról szóló példázatok elején helyezi el.

A Máté evangéliuma 13. fejezetében hat példázatot olvasunk Isten országáról, vagy mennyek országáról, és ott kezdődik ezeknek a példázatoknak a sora, hogy halljátok a magvető példázatát.

Itt tulajdonképpen Máténál nem azt látjuk, hogy „hasonló” Isten országa, Jézus nem azt mondta, hogy hasonló Isten országa a magvetőhöz, hanem elmondja a magvető példázatát, aztán pedig elénk adja, hogy milyen, mihez hasonlítható az Isten országa, hogy jobban megértsük.

Jézus Krisztus itt nem Isten országáról beszél, hogy milyen az, hanem arról, hogyan gyűjti egybe ennek az országnak a polgárait. Az Isten országának a lakóit, és így mondja a magvető példázatát.

Isten ígéje szerint a mi mennyei Atyánk tejhatalmat adott Jézus Krisztusnak e felett az ország felett, és az 1Korinthus 15,24 szerint akkor következik el a vég, amikor Jézus Krisztus átadja az országot az Atyának. És addig hangzik az ige, a magvető példázata. Veti a magot a magvető azért, mert ez az egybegyűjtetés még mindig tart és még mindig aktuális.

Hiszen Jézus Krisztus azért kapott hatalmat az Atyától e felett az ország felett, hogy ennek az országnak a polgárait egybegyűjtse, megváltsa, megőrizze és igazgassa. És egyszer majd ezeket, akiket az Atya neki adott a János 17. szerint, majd átadja az Atyának: itt van, senki nem vezett el közülük. A névsorral a kezemben, amely az Életnek könyvébe van írva, jártam a falvakat és a városokat, és hívtam az embereket megtérésre, és jöttek elő ennek az országnak a lakói, vámszedők, katonák közül, fővámszedő létére Zákeus, vagy a vak koldus, Bartimeus. Jön a samáriai asszony és jönnek százak, ezrek azóta is, mert Jézus Krisztus nemcsak akkor gyűjtötte az ő népét, hanem ma is gyűjti, és így az evangelizációs hét végén ezért adjunk hálaát. Minden evangelizáció, de minden igehirdetés ennek a bizonyossága és ennek a bizonyítéka: lám, Jézus Krisztus gyűjti egybe igéje és Szentlelke által ennek az országnak a lakóit, és egyszer majd átadja az Atyának megváltottait.

Igen, az a nagy bibliai igazság szólal meg, és ezért kezdődnek az Isten országának a példázatai a magvető példázatával, mert azt akarja nekünk kifejezni, hogy az embernek az Isten országába kerülése, áttétele — mert így is olvassuk, hogy átvitt minket az Ő szerelmes Fiának az országába, — Isten igéje szerint ennek az országnak az egybegyűjtése csak magvetés által, csak az ige által lehetséges.

Nemrégén olvastuk János 1. levelében (1,3) azt a csodálatos igét, amikor János azt írja: hirdetjük nektek az örök életet, hogy nektek is közösségetek legyen velünk, ahogyan a mi közösségünk az Atyával, és az Ő Fiával, Jézus Krisztussal van. Itt Isten elénk adja azt, hogy ez a közösség az Atyával és Jézus Krisztussal sehogy máshogy nem jöhet létre, csak az igehirdetés által. Ezért hirdetjük nektek is — mondja János. Nem azt mondja, hogy van egy szűk kör, egy kiválasztott társaság, és ez előjött, mert látta Jézust, tapintotta, szemlélte, érintette, hanem azt mondja: hirdetjük nektek is, mert még nyitva van az ajtó, mert még van hely, nem zárult le ennek az országnak az egybegyűjtése. Ezért jöjj Jézushoz, jöjj hozzá hamar, jöjj, amíg a sír el nem takar — mondja a kedves lelki ének.

Ezért adjunk hálaát, hogy Isten adott nekünk az elmúlt héten is lehetőséget, és ad ma is, amikor a magvetés alkalma van. A magvető, aki azért hinti a magot, hogy az Isten országának gyermekeit egybegyűjtse.

Pál írja: ez sokaknak bolondság, valakiknek botránkozás, de nekünk, akik megtartatunk, Istennek ereje.

Ez az összegyűjtés így kezdődik, hogy „íme, kiment a magvető vetni”. Az idősebbek talán még emlékeznek, és nekem is van egy-két emlékképem gyerekkoromból, amikor különösen a földműves emberek falun nem úgy fogták meg a kezükben a kenyeret, mint ahogy mi már az üzletben megfogjuk, és a kosarunkba tesszük.

Amikor 50, 60, 80, 100 évvel ezelőtt a parasztemberek megfogták a kenyeret, akkor a szemükben valami különös fény csillogott. Hiszen nemcsak azt az illatos kenyeret látták és érezték, amelyet éppen a kemencéből kivettek, hanem a falusi ember, amikor megfogta a kenyeret, eszébe jutott a szántásnak a nehéz munkája. Eszébe jutott, hogy a magvetés úgy történt, hogy lehet, hogy az összekapart kis vetőmagot gyermekei szája elől kellett elvenni, tartalékolni: Ezt nem örölhetjük meg, nem süthetjük meg, nem ehetjük meg, mert akkor nem lesz magvetés és nem lesz jövő évi termés.

Bizonyára átfutott a gondolataikon, amikor megfogták a kenyeret, hogy milyen volt az aratás, a cséplés nehéz munkája. Milyen volt a dagasztás, amikor az asszonyok hajnalban megdagasztották azt a 4-5 kenyeret, ami egy hétre elég volt a családnak.

A MAGVETÉS ÉS KÖVETKEZMÉNYE

Amikor a kemencét be kellett fűteni. Ennek a végeredménye az, hogy a kezünkben van a kenyér.

Ezt azért mondom, mert amikor a szemetek előtt most csak az lenne, hogy termett 30, 60 vagy 100 annyit, akkor ezt az ígét tegyük ennek a másiknak a fényébe: íme kiment a magvető vetni. Mert nem lenne termés semennyi, ha nem így kezdődne ez a példázat: íme, kiment a magvető vetni. Ha ez a példázat nem így kezdődne, hogy van magvető, aki viszi a vetőmagját, sokszor úgy, ahogy a 126. zsoltár mondja: Sírva viszi vetőmagját, de abban a reményben és azzal a hittel, hogy örvendezve jön majd kévéit emelve — de ez így kezdődött: kiment a magvető vetni.

Amikor az elmúlt napokban hallottuk Pál apostol történetét, Agrippa előtt tartott (nem védőbeszédét, hanem) igehirdetését, evangelizációját, Krisztusról szóló bizonyágtételét, akkor Pál apostol is bizonyára mindig hálaadással mondta, hogy igen, ott kezdődött, hogy kijött valaki vetni. Ott kezdődött, hogy valaki engem kegyelmes szeretetével megszólított a damaszkuszi úton, és az a mag, amit én hallottam, amit én kaptam, ami az én szívembe vettetett, az volt: Saul, Saul, miért üldözöl engem? Egy kérdés egy számonkérő kérdés.

És a válasz ott volt. A válasz Pál egész élete volt. Nem filozófiák sora, nem szép mondatok sora volt, hanem az odaszánt szolgáló élet: itt vagyok, Uram, legyen nékem a te beszéded szerint. Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem? Kész vagyok cselekedni a te akaratodat, oda megyek, ahova akarod, akár tűzre, akár vízre kívánod. És Isten küldi az ő szolgáját.

Pál apostol élete, hogy *voltam* és *vagyok*, ott kezdődött, hogy volt felettem egy akarat, egy szándék, a magvetőnek az akarata és szándéka, amely eleve elhatározta, hogy fiává fogad, és egyszer az életem egy pontján ez megtörtént, hogy ez előttem is tudatosult. Előttem is nyilvánvalóvá lett, hogy én az Ő drága megváltott népe közé tartozom.

Ahhoz, hogy a példázat utolsó sorában, hogy „termett”, ahhoz ez kellett, hogy ez a mondat is elhangozzék: íme, kiment a magvető vetni. Nem lenne semmilyen termés, ha a magvető nem menne ki vetni. Sehogy máshogy nem lenne termés, csak az elvetett mag nyomán.

Engedjétek meg ma, hogy ne azt kérdezzem, hogy milyen föld a te szíved, hanem azt hirdessem: nézd a magvetőt! Nézd a magvetést! Nézd azt a szándékot, azt az akaratot, amellyel kiment a magvető vetni. Ez nem otthon végezhető munka. A magvetőnek ki kellett mennie a maggal, és amikor erről beszélünk, nem tehetjük, hogy eszünkbe ne jusson, ahogyan Jézus Krisztus jött hozzánk és jött felénk, mint áldott magvető. „Nem tekintette zsákmánynak, hogy Ő az Istennel egyenlő, hanem önmagát megüresítette, szolgai formát vett fel. Engedelmes volt halálig, mégpedig a keresztfának haláláig.”

Íme, kiment a magvető vetni, a betlehemi jászolbölcsőben ott a magvető, a jeruzsálemi templomban 12 évesen ott a magvető. Aztán később járva Galilea vidékét, vagy éppen Samáriát, megy a magvető és hinti az Isten országának a magvait, titkait, és fejti meg az embereknek a megváltás és szabadítás csodáját.

Érdekes, hogy Jézus Krisztus nem fejti meg azonban, hogy ki a magvető. Amikor a példázatot magyarázza, azzal kezdi, hogy a mag Isten ígéje. Nem azzal kezdi, hogy ki a magvető.

Érdekes ez, hiszen a magvetőről nem tudunk meg semmit. Nem tudjuk, hogy az a magvető milyen volt. Lehetett bármilyen. Nem tudjuk, hogy művelt volt, vagy írás-

tudatlan. Nem tudjuk, magas volt-e, vagy alacsony, fiatal, vagy öreg, szép, vagy csúnya — csak a legfontosabbat tudjuk róla: nála volt a vetőmag, és azt elvetette. Ami igazán fontos, azt elénk adja Jézus, vagyis azt: nála volt a vetőmag, és Ő ezt elvetette. Tudniillik a magvetőnek nem az egyénisége a döntő, hanem a szolgálata.

Olyan szép ez: magvető, mert az elnevezésben benne van az az egy ügy, ami ezt a magvetőt „egy ügyű” emberré teszi. Tudniillik ez az egy ügy a magvetés. A munkájáról, a szolgálatáról van elnevezve, hogy Ő magvető. Tudjuk, hogy ki a magvető: a magvető az, akinél ott van Isten ígéje.

Megemlítem, hogy nyilván Jézus Krisztus a magvető, Ő maga az Ige, és hirdette Isten országának evangéliumát. Aztán pedig ezt a magot, az ígét, rábízta az övéire. Hiszen nemcsak Jézus hirdette, hanem az övéinek mondta, hogy hirdessétek az evangéliumot minden teremtésnek. Így mentek a magvetők minden időben és minden korban. Akkor is, amikor le akarták fogni a kezüket, hogy ne vessétek a magot, amikor azt akarták: ne szóljátok az ígét, mint például János írja, és Péter — azt mondták: nem tehetjük.

Amikor Pál apostol érzi ezt a kényszert és ezt a készséget, hogy kész vagyok nektek is az evangéliumot hirdetni. Meg a Római levélben ugyanezt írja: nem teheti, hogy ne mondja, mert tudja: Istennek hatalma az, minden hívőnek üdvösségére. Ezért, amikor próbálták a zsák száját bekötni, hogy a magvető nem nyúljon bele, ne szórja a magot, akkor azt mondták az apostolok: sem a mi szánkat nem lehet bezárni, se a zsáknak a száját nem lehet bekötni, mert ránk van bízva.

Olyan szép ez a kifejezés: „magvető”, mert elmondja, hogy mi az egyetlen dolga a magvetőnek: vesse a magot. Nincs szerepe a meghatározás szerint a növekedésben, nincs szerepe az aratásban sem, mert ő magvető. A betakarításban sincs szerepe, mert sokszor más a vető és más az arató.

Hadd foglaljam össze evangelizációs hetünket így: magvetés volt. Semmi mást nem akart Isten ezen a héten, csak vetni a magot és elszórt magok, elszórt ígék, elmondott ígék hullottak százak szíve felé. Magok, amelyek titkot rejtenek, amiben élet van, az Isten országának a titka, és az új élet lehetősége.

Igen, hallottuk, hogy azért kell ezt hallanunk, mert az ember lehet, hogy rossz vonaton ül. Ha valaki rossz vonatra száll, ő is, mint a jó vonaton lévők, a helyes irányba, a célállomás felé igyekvők ugyanúgy sok mindent tehetnek, beszélgetnek, eszegetnek. Lehet, hogy játszanak, csak egy nagy baj van, hogy nem a cél felé robog a vonat.

Ezen a héten hallottuk, hogy az evangelizáció ezt jelenti elsősorban: kellemesen eltöltheted az időt a földi létben, de a kérdés az: jó vonaton ülsz-e? Azon a vonaton vagy-e, amelyik a mennyei cél felé robog. Olyan cél felé, amelyről azt énekeljük: ott várnak mind a szentek, s az Atyánál pihentek, megfáradt gyermekek. Vagy olyan célba fogsz érkezni, ahol a ház gazdája azt mondja: sosem ismertelek titeket. És lehet, hogy jönnek majd fellebbezések: no de a te utcáidon tanítottunk... A te templomodban ültünk. A te nevedben ezt és ezt tettük... És a ház gazdája kitartóan válaszol: nem ismerlek titeket.

Igen, az evangelizáció ezt jelenti. És ahogy hallottuk, van lehetőség átszállni. Még van lehetőség átszállni. Akik pedig már átszálltak, azért nekünk is az evangelizáció fontos. Miért? Azért, mert Pál apostol, amikor bizonyosságot tett Agrippa, Fesztus meg Bereniké előtt, akkor elmondta: ő is rossz vonaton volt. De Isten kegyelmes szeretete élete egy pontján a hallott ígét keresztül átszállította, áttette ez a kegyelem egy másik vonatra.

A MAGVETÉS ÉS KÖVETKEZMÉNYE

Nekünk azért jó először is az evangelizáció, mert felragyog nekünk, már hitben járóknak is, az a Krisztus, aki egyszer a mi életünket valahol, valamikor az Ő igéjével megtalálta, és általvitt az Ő szerelmes Fia országába.

Azért olvastam fel a 15. verset most csak, mert tulajdonképpen itt nemcsak az a nagy kérdés, hova hull a mag, hanem az, hogy mi lesz belőle. Ennek a példázatnak a legfőbb tanítása azért az. Lehet beszélni az élet gondjáról, de most nem ez a feladatunk. A tövises, köves talajról és útfélről, de itt ennek a példázatnak a drága mondanivalója és üzenete számunkra: mi lesz a magból? Azért folytatódik ez a példázat, hogy kiment a magvető vetni, és itt nem fejezi be Jézus, mert nem a magvetés a cél, hanem az aratás. A magvetés eszköz, amely feltétlenül szükséges ahhoz, hogy aratás legyen. Az igehirdetés, amelyről azt olvassuk, hogy tetszett az Istennek, hogy az igehirdetés által tartson meg minket, az nem végcél, hanem az a döntő kérdés, hogy mi lesz belőle.

Felteszek egy érdekes kérdést, amely lehet, hogy így még nem ismeretes: Ha jól megnézzük ezt a példázatot, akkor hányféle talajról van itt szó? Tudom, sokan azt mondják: négyféle talajról. Így mondja az Úr: némely mag az útféltre esett, némely a köves helyre, némely a tövises közé, és némely a jó földbe — akkor négyféle talaj van.

Ha jól megnézzük a példázatot, csak kétféle talaj van. Az egyik, amelyik termett, a másik az, amelyik nem termett. Az, amelyik nem termett, az még három részre osztható: útfél, köves, tövises. Azért olvastam Lukácsból a magvető példázatát, mert ő írja le azt, amikor a tövises és a köves helyről van szó: „és ez sem termett”. Az sem, ahol az égi madarak elkapkodták, meg az sem termett, ahol kikelt. Valameddig növekedett, de azután elszáradt, mert a végeredmény nincs ott.

Tehát csak kétféle talaj van: amelyik terem, és amelyik nem. A magvetésnek pedig mi a célja? Többször olvassuk a Szentírásban, hogy minden munkának, amit Jézus Krisztus szóval vagy cselekedettel hirdetett vagy tett, az volt a célja: higgyenek és üdvözüljenek.

Szeretem a János 2-ből a kánai menyegző történetét. Nem azért, mert sokaknak ez apropó arra, hogy lám, Jézus is a vizet borrá változtatta, hanem azért változtatta borrá, hogy megmutassa az Ő dicsőségét és higgyenek benne tanítványai. De akkor is, amikor halottat támasztott, akkor is, amikor 5000 embert jóllakatott, akkor is, amikor megáll Zákeus fája alatt és lehívja a fáról, és akkor is, amikor a példázatokat mondja. Jézus Krisztusnak egyetlen, a magvetőnek és mának egyetlen célja van: higgyenek és üdvözüljenek. Ez ott van elrejtve, abban a versben, amikor az útfélről van szó. Amikor az útfélen elkapkodják az égi madarak a magot, és nem tud még gyökeret verni sem, akkor azt olvassuk: ezek azok, akik nem értik az igét, az ördög elkapkodja, hogy ne higgyenek, és ne üdvözüljenek. Amelyik pedig termett, azt jelenti: hisznek és üdvözülnek.

Ha továbbmegyünk, akkor tulajdonképpen a 15. versben Lukács bővebben kifejti, hogy mit jelent a „30-, 60-, 100-annyit”. Azt jelenti, hogy „igaz és jó szívvel hallgatják az igét, meg is tartják, és termést hoznak állhatatossággal”.

Szeretném úgy összefoglalni ennek az igének az üzenetét, hogy itt az a nagy dolog, hogy a magvetésnek, az evangelizációnak, az igének milyen következménye van az életünkre nézve.

Van-e következménye az életünkre nézve? Most jó lenne elgondolkoznunk, hiszen sokan úgy vagyunk: várjuk az evangelizációt. Aztán megbíráljuk, hogy milyen volt. De nem ez a döntő, hanem az, hogy az életünkre nézve mi lesz a következmé-

nye. Ezért nem értettem egyet soha azokkal, akik azt mondják: a XXI. században már lejárt az evangelizáció kora. Az az 50-es években, meg a Betánia idejében, igen a nagy evangelizációk – nem járt le azért, mert az evangelizáció intenzív magvetés, az Isten kimondhatatlan irgalmáról, meg nem változó hűségéről és szövetségének megtartásáról szóló bizonyágtétel: nem változik, az Ő és az lesz, aki volt, mert úgy szól ma is, ahogy régen szólt. Nincs más programja Istennek, csak az: térjete meg és higgyetek az evangéliumban, és ezért nekünk hívőknek is, akik azt mondjuk, hogy megtértünk 30, 60 éve, mindegy, mikor, nekünk is kell a magvetés, mert nem az a döntő, hogy megtértünk-e, hanem, hogy naponta oda tudok-e fordulni az én érettem könyörgő, és golgotai áldozatát rám alkalmazó Jézus Krisztushoz.

Amikor a János levelével foglalkoztunk, ebben értettem meg, mit jelent, hogy Jézus Krisztus közbenjáró, ott van az Atyánál. Nem azt jelenti, hogy a térdein könyörög érettünk, hanem azt jelenti, hogy az Ő golgotai kereszthalálának egyetlen és tökéletes áldozatát állandóan alkalmazza az övéire nézve. Ez a döntő. Vajon az elvetett magnak, a meghallott igének mi lesz a következménye? Lesz-e olyan következménye, hogy aki már az Úré, megtéréshez méltó gyümölcsöket terem.

Amikor most olvastuk János levelét, végigvonul a hit, az Úrral való élő kapcsolat, és az ebből fakadó keresztyén élet. Ezért mondja: ha valaki szereti Istent, de gyűlöli atyjafiát... (Sajnos, van ilyen. Azt mondja: Istent szereti, az ígét fújja – csak éppen a másikat gyűlöli, rá se tud nézni. Ki nem állhatja. És még ezt el is mondja!) Itt az a kérdés: vajon mennyi és milyen hatása lesz életünkre nézve az evangelizációnak?

Bennünket nem újjászületésre kell hívni az evangelizációnak, bennünket mindig megtérésre kell hívni, ahogy a mi reformátor eleink mondták, amit sokszor félreértettünk: a keresztyén ember élete naponkénti megtérés. Tudniillik az ó-ember állandó levetkezése, és az új-ember állandó felöltözése. Napi feladat, ahogy a mosakodás is.

Adja az Úr, hogy így legyen! Áldott magvető, Jézus Krisztus. És az evangelizációnak az is legyen hatása és következménye, hogy mi sem adjuk fel a magvetés szolgálatát. Amikor azt hisszük, belefáradunk, akkor gondoljunk arra, hogy a mi Urunk nem fáradt bele. Vagy ha elkeseredünk, mert nincs eredmény, mert mindig aratni szeretnénk, ne tévesszen meg: te magvető vagy. És közben úgy, hogy állandóan kapjuk a magot. A magvető is valahonnan vételezi a magot, bemegy a magtárba, megtölti zsákját maggal, mert különben nem tud vetni. Isten gyermeke is így van, hogy az áldott magvető adja neki a magot, ő pedig szórja tovább és adja tovább azt a magot, amit ő is úgy kapott.

Pál apostol, ahogy mondja: csak azt adom nektek, amit én is kaptam.

Amikor gyerek voltam, és a lelkészünk prédikált arról, hogy a mag Isten igéje, megjegyeztem, hogy a gyülekezet elé tette a Bibliáját a templomban, és azt mondta: úgy nézzetek erre a Bibliára, hogy minden fekete betű benne egy fekete mag. Jó lenne, ha tényleg ez lenne az evangelizáció hatása, eredménye, inkább úgy mondom: áldása. Ezek a fekete magvak, ezek az igék a mi szívünkben, életünkben életté lesznek. Megtörténik az, hogy virágba borul a pusztaság, gyümölcs lesz ott, ahol addig száraz kóró és száraz ág volt, mert Istennél minden lehetséges. A te életed kivirul, és élünk Istennek tetsző, szent életet.

Teremjete azért megtéréshez méltó gyümölcsöket! Amikor termünk, mindig nézzünk arra a magvetőre, aki ingyen kegyelemből hintette a magot, és ezt alátámasztotta.

A MAGVETÉS ÉS KÖVETKEZMÉNYE

A Zsidókhöz írt levélben olvastuk, szintén nemrég: mert nemcsak arról van szó, hogy Jézus Krisztus vére hullásával váltott meg bennünket, hanem engedelmes-ségével, szenvedésével és kereszthalálával. Ez a Jézus Krisztus megváltó munkája. Áldott magvetésnek legyen áldott aratása!

Imádkozzunk!

Dicsőséges Urunk, megváltó Jézusunk, magasztal a szívünk, és áldunk, hogy elhagytad a mennyei hazát, angyalok kórusát, dicsőítő és dicsérő énekét, és eljöttél erre a földre emberi testben. Magadat megalázva oda, ahol az emberek meg nem értettek, be nem fogadtak. Ahol kiutasítottak, és ahol dicsőítő ének helyett: feszítsd meg!-et kiáltottak.

Köszönjük, Úr Jézus Krisztus, hogy nemcsak szóval hirdetted Isten országát, hanem tettel és igazsággal is. Szervedéssel és véred ontásával is. Hiszen vérontás nélkül nem lett volna bűnbocsánat.

Köszönjük, hogy ez a mi reménységünk. Légy áldott, hogy ha eljutott hozzánk a mag, és légy áldott, ha nemcsak hallottuk, mint ahogy mindannyian hallották azok is, akiknél az útfélre esett, akinél tövisek közé, és azok is, akiknél köves hely volt a szív — ők is hallották az ígét, ó Urunk. Mi hallottuk az ígét az elmúlt héten és ma is — és mégis, vajon hányan lesznek, akik teremnek, akik alázatban és csendességben azt tudják mondani: Isten, légy irgalmas nékem, bűnösnek. Nem vagyok jobb az én atyáimnál. Úgy borulunk eléd, hogy szánj meg, tisztíts meg, mossál meg engem, moss meg, Uram. Emelj fel, s ajándékozz meg azzal a teljes örömmel, amely csak a veled való kapcsolatból és a benned való életből fakadhat.

Köszönjük, Urunk, hogy hirdetteted az egész világon, szórod a magot. Valahol intenzíven, és valahova csak egy-két magocska hullhat, de kegyelem az is, hogy a világ minden részén és minden táján az ige hirdettetik.

Köszönjük, hogy így volt ez itt a gyülekezetben is. Áldunk ezért. Kérünk, a Szentlélek által világosítsd meg elménket, tedd készvé akaratomkat, hogy cselekedjünk, hogy termést hozzon. Nem egyformán, de törekedve a szent életre, utadon járjunk, Jézusunk, és magad légy ez az út, melyen lelkünk a halálból életre jut.

Ámen.

429. dicséret

1. Az Úr énnékem hűséges vezérem,
Főpásztoromnak csak őtet ösmérem;
Drága jóvoltát elrejttem szívemben,
Szent nevét áldom egész életemben,
Mert kegyelméből én érdemem felett
Sok lelki jókkal engemet körülvelt.

2. Szent beszédének gyönyörűségével,
Áldott lelkének titkos erejével
Sötét álomból híven felébresztett,
Az én szívemben oly hitet gerjesztett,
Mely bánatában lelkem vidámítja,
Jó reménységgel naponként újítja.

3. Sőt, hogy még inkább érezzem kegyelmét,
Várjam bizonnal ígért segedelmét:
Jósággal teljes, édes indulatja
Sákramentomit vélem kóstoltatja,
Így édesíti szívemet magához,
Hogy erős hittel fussak oltalmához.

4. Csak az szívemnek hozzád óhajtása,
Ó, idvességnek fakadó forrása:
Ha kegyelmedből már Atyámmá lettél,
Végezd el a jót, amit elkezdettél;
Reménységemnek add meg kívánt végét:
Az én lelkemnek örök idvességét.